

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. S.**

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2019, č. j. MV-66415-7/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky, ze dne 21. 3. 2019, č. j. OAM-17016-29/ZR-2013, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že žalovaná navzdory odvolací námitce aprobovala nezákonný postup prvostupňového orgánu, který neprovedl výslech žalobce a žalobci neustanovil za účelem doručování opatrovníka.
3. Dále žalobce namítl, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (správní orgány nezjišťovaly skutečnosti ve prospěch žalobce) a že žalovaná dostatečně nevypořádala odvolací námitku nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí.
4. Žalobce napadl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce a nedostatečné vypořádání kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má na území bratra a nezletilou dceru, na území žije dlouhou dobu, většinu života prožil v ČR a v Ruské federaci nemá relevantní vazby. Správní orgány neprovedly výslech žalobce, jeho dcery ani její matky a neudělaly si ani přibližný obrázek o rodinných vztazích žalobce. Intenzitou dopadů je rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu obdobou rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a nepřezkoumatelné pro obecnost užitých tvrzení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto absentuje jakékoli odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí – správní orgány měly žalobce k přiměřenosti vyslechnout nebo ho vyzvat k vyjádření. Žalovaná nevypořádala námitku žalobce odkazující na čl. 8 Úmluvy o lidských právech a svobodách a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky.
7. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Žalobce se k jednání soudu přes řádné předvolání (viz čl. 44, 46 a 48 soudního spisu) nedostavil. Žalovaná se z účasti ujednání řádně a včas omluvila. Soud proto podle § 49 odst. 3 s. ř. s. věc dne 7. 7. 2020 projednal a věc rozhodl v nepřítomnosti žalobce i žalované.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. Soud vyšel z následující právní úpravy.
12. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
13. Obě rozhodnutí správních orgánů plně vyhovují požadavkům přezkoumatelnosti. Důvody, které správní orgán I. stupně vedly ke zrušení pobytového oprávnění žalobce, jsou z odůvodnění seznatelné. Správní orgán I. stupně vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Žalovaná přehledně vypořádala odvolací námitky žalobce a vyjádřila se rovněž k tomu, proč nebylo zapotřebí žalobce ve správním řízení vyslechnout a proč byla splněna podmínka přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Rozhodnutí správních orgánů tedy byla plně způsobilá přezkoumání ze strany soudu a námitka nepřezkoumatelnosti proto nebyla důvodná.
14. Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány pochybily, když žalobce nevyslechly jako účastníka řízení a když mu neustanovily za účelem doručování procesního opatrovníka.
15. Námitka je nedůvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňový orgán se opakovaně marně pokusil předvolat žalobce k výsledku (předvolání ze dne 21. 6. 2018 a 13. 8. 2018). Výzvou ze dne 31. 7. 2013 byl žalobce prvostupňovým orgánem vyzván k vyjádření a označení důkazů na podporu svých tvrzení. Ač byl o tom vyrozuměn, zmocněnec žalobce se s podklady rozhodnutí neseznámil ani se k nim nevyjádřil (viz vyrozumění ze dne 20. 12. 2018). Po vydání prvostupňového rozhodnutí nahlédl zmocněnec žalobce do správního spisu.
17. V odvolání uplatnil žalobce námitku, že prvostupňový orgán měl provést výslech žalobce za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí – ustanovení opatrovníka se žalobce nedomáhal.
18. Soud se ztotožňuje s naprosto dostatečným vypořádáním této odvolací námitky žalovanou na str. 11 napadeného rozhodnutí, která ve svém rozhodnutí s přílehlavým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, č. 4 Azs 153/2018-57 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, č. 30 A 44/2017-33, uvedla, že žalobci byl dán dostatečný prostor pro vyjádření jeho postoje, sdělení rozhodných skutečností a doplnění důkazních prostředků, když žalobce byl pasivní a nevyužil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a žádné skutečnosti přes výzvu ani netvrdil ani nenavrhoval žádné důkazy. Stejně tak soud přisvědčuje přílehlavým odkazům žalované na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011,

čj. 8 As 32/2011-60, a ze dne 20. 1. 2016, čj. 2 Azs 271/2015-38, jež žalovaná v napadeném rozhodnutí cituje, a na tyto citace soud odkazuje a shrnuje jejich závěry tak, že v řízení vedeném z moci úřední nejsou správní orgány povinny z vlastní iniciativy pátrat po blízkých osobách cizince, neboť je na cizinci, aby tvrdil a nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Soud je tedy toho názoru, že napadené rozhodnutí žádnou nezákonnost ve vztahu k neprovedení účastnického výsledku žalobce nevykazuje.

19. Chtěl-li žalobce tedy správním orgánům cokoli na svou podporu sdělit, mohl tak učinit a nic mu v tom nebránilo. Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě ani netvrdil, jaké skutečnosti (které by býval při svém výsledku uvedl) měly být správními orgány zohledněny. Žalobce ostatně ani neargumentoval, že by nezohlednění těchto absentujících skutečností vedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
20. Námitku neustanovení opatrovníka žalobce ve svém odvolání ve správním řízení neuplatnil, proto nemohla vést (a žalobce ani neuvádí v žalobě, jak by mohla) k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Obiter dictum soud uvádí, že z výčtu uvedeného v § 32 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že zákonné podmínky pro ustanovení opatrovníka žalobci ve správním řízení naplněny nebyly, kdy žalobce byl v řízení zastoupen zmocněncem.
21. Dále žalobce namítl, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, protože nezjišťovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a že žalovaná dostatečně nevypořádala odvolací námitku nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí.
22. Ani tato námitka není důvodná. Především je nutno uvést, že žalobní námitka je zcela nekonkrétní a nelze z ní vyčíst, jaké skutečnosti, které nezjišťovaly, měly správní orgány zjišťovat a jak se tento tvrzený nedostatek měl odrazit v nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Proto soud se stejnou mírou obecnosti, v jaké je formulován žalobní požadavek, tento žalobní bod vypořádává tak, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu nijak nepochybily a § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu neporušily. Soud dodává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Dále k tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* Skutečnost, že jde o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20, podle něhož: *„Soud však v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásady do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat.“* Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady nezjištěného skutkového stavu jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, považuje soud za dostatečné, pokud se k takto obecné námitce vyjádří též jen obecně.
23. Posledním okruhem žalobcových námitok pak byla argumentace, že se správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života (dále jen „*přiměřenost*“). Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené z následujících důvodů:

- žalobce má na území svého bratra
 - žalobce má na území nezletilou dceru
 - pobytové oprávnění žalobce trvá již velmi dlouhou dobu, většinu dospělého života prožil v ČR a v zemi původu nemá již žádné relevantní vazby.
24. Žalobce správním orgánům vytkl, že
- správní orgány nevyslechly ani žalobce, ani dceru, ani její matku, proto neměly ani přibližný obrázek o stavu rodinných vztahů žalobce a jejich posouzení přiměřenosti je tedy generalizované bez dostatečného individuálního posouzení
 - správní orgány se nezabývaly *všemi* kritérii přiměřenosti stanovenými v § 174a zákona o pobytu cizinců (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013 vztahující se k právní úpravě zákona o pobytu cizinců před zařazením § 174a do tohoto zákona), resp. „*jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto absentuje*“
 - žalovaná se nevypořádala řádně s odvolací námitkou směřující k porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech a svobodách a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kdy podle žalobce není pro zachování zájmu dítěte na styk s oběma rodiči stěžejní, že žalobce nežije s dcerou ve společné domácnosti.
25. Žalobní námitka je nedůvodná.
26. § 174a odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
27. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
28. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
29. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75). Existuje i bohatá judikatura ESLP, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy (srov. např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99; Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99).
30. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 34, vyplývá, že „(...) *správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může*

vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011). (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“

31. Judikatura stanovuje, že se na základě principu proporcionality musí vyvažovat zájmy cizince na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10), přičemž je třeba zohlednit několik kritérií, která se posuzují ve vzájemné souvislosti, a poměřují se zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, či rozsudek ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41). Relevantními kritérii jsou 1. povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), 2. délka pobytu cizince hostitelském státě, 3. doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4. rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, 5. imigrační historie dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), 6. věk a zdravotní stav dotčeného cizince, 7. rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), 8. skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý, 9. počet dětí a jejich věk, 10. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen.
32. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 39, jímž bylo řešeno též zrušení platnosti povolení cizince k trvalému pobytu, vyplývá, že v případě dítěte cizince mají správní orgány posoudit, kdo bude o dítě s českým občanstvím pečovat, a že rozhodné je, zda má cizinec další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, když není rozhodnutím cizinci není další pobyt v České republice zakázán s tím, že ke styku může docházet i v zemi původu cizince, když toto vše nemůže být překážkou tomu, aby cizinec byl na základě zákonem předvídaného důvodu zrušen trvalý pobyt, pokud se cizinec dostal do této situace vlastní závažnou trestnou činností, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost, byť částečně dopadá i na jeho děti. Jde o to, aby tento dopad do cizincova rodinného a soukromého života nebyl nepřiměřený vůči němu a jeho dětem.
33. V rozsudku ze dne 21. června 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 34, Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) stěžovateli nebyl zákaz pobytu na území vysloven, přičemž k návštěvám syna může využít i nižších pobytových oprávnění. Zrušením trvalého pobytu sice dochází k odebrání nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi stěžovatelem a jeho rodinnými příslušníky. Městský soud výslovně uvedl, že i kdyby stěžovatel měl na území ČR fungující vztah se synem, o čemž se snaží správní orgány přesvědčit, neznamenalo by to automaticky nemožnost jeho trvalý

- pobyt zrušit. V této souvislosti zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, který se týká obdobné věci – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy –, a v němž se uvádí, že „[s]těžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Na výše uvedených závěrech by výsledek bývalé manželky stěžovatele nemohl nic změnit. Vazbu stěžovatele na syna totiž všechny orgány reflektovaly, nicméně, vzhledem k jím spáchané závažné a úmyslné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, v důsledku čehož byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ostatně jak žalovaná správně zdůraznila, omezení na osobní svobodě v délce 30 měsíců, ke kterému byl stěžovatel odsouzen, jeho rodinný a soukromý život narušilo větší měrou než zrušení trvalého pobytu.“
34. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 32, vyplývá, že „Za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a

jejich společnému životu tam nic nebrání. Zbývá tedy posoudit, zda jsou výše uvedené možné následky napadeného rozhodnutí, nepochybně pro stěžovatele osobně i pro jeho manželku a děti velmi závažné a měnící zcela zásadně dosavadní způsob jejich života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány právě k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Tímto důvodem byla skutečnost, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, se zařazením do věznice s ostrahou (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012 (v právní moci dne 23. 11. 2012), sp. zn. 46T 9/2011, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2012, sp. zn. 11To 118/2012). Stěžovatel se tedy spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve druhém odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedeným ustanovením. Nadto je třeba uvést, že úloha žalobce v rámci předmětné organizované skupiny (podle výroční zprávy Národní protidrogové centrály z roku 2010 největší odhalená zločinecká skupina obchodující na území České republiky s marihuanou) byla zcela zásadní, neboť ten uzavřel nájemní smlouvu na prostor, kde docházelo k nakládání s drogou, řídil a organizoval celý proces pěstování a zpracování drogy, jakož i činnost tzv. zahradníků, a rovněž se podílel na zásobování předmětného komplexu. To vše páchal úmyslně, po dobu několika měsíců, za účelem dosažení zisku. Výše trestu uloženého žalobci (6 roků odnětí svobody) a jeho zařazení do věznice s ostrahou tak svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jednání žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které trestní soudy při svém rozhodování zohlednily. Na věci nic nemění ani okolnost, že předmětem popsaneho zjištěného a „průmyslovým“ způsobem provozovaného jednání byla droga typově spíše méně nebezpečná - podstatné je zde to, za jakým účelem, v jakém rozsahu a jakým způsobem stěžovatel svoji činnost prováděl. Navíc je k osobě žalobce možné poukázat i na skutečnost, že s ním bylo podle zpráv Europolu vedeno na území Spolkové republiky Německo v roce 1998 řízení pro porušení cizineckého zákona (falešná identita) a zákona o zbraních a dále na území Francouzské republiky v roce 2001 řízení pro porušení cizineckého zákona (tři falešné identity). Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního

soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat. Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18. 12. 2015), kterým byl změněn zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, došlo v § 77 odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. h), které stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou celkově výrazně zostřit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvídala úprava předchozí; ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy, který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu. Jestliže se tedy stěžovatel dopustil trestného jednání výše popsaného, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků (dvojnásobku rozhodné hranice podle nové právní úpravy), šlo typově o jednání, u něhož by podle nynější úpravy vůbec proporcionalita zásahu do jeho soukromého a rodinného života neměla být testována. Takto typově závažné jednání tedy i podle dřívější, na stěžovatele použitelné úpravy zpravidla mělo mít za následek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť typově jednoznačně a s velkou rezervou dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků.“

35. Soud předznamenává, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 7. 2006 čj. 3 T 6/2005 – 1954 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 11. 2006 sp. zn. 7 To 112/2006 za spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. z. a trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. z. k trestu odnětí svobody v délce 12 let do věznice se zvýšenou ostrahou.
36. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
37. Prvoinstanční orgán k přiměřenosti v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl následující: Nejprve zdůraznil, že zásah do rodinných vazeb žalobce je odůvodněn především tím, že žalobce dne 30. 11. 2004 zavraždil jednou střelou do hlavy poškozenou cizinku a následně ji společně s druhým odsouzeným okradli. Prvoinstanční orgán uvedl, že žena

označená žalobcem v jeho podání ze dne 5. 8. 2013 za jeho manželku (A. Š.) byla od ... do ... manželkou R. M., nejednalo se tedy o manželku žalobce. Žalobcovou manželkou od ... do ... byla L. K. a od ... D. D. Prvostupňový orgán zvážil, že na území žije nezletilá dcera žalobce U. Š., nar. 27. 5. 2003, se svou matkou. Žalobce je ženat s D. D. bez pobytového oprávnění na území ČR. Prvostupňový orgán uvážil, že se žalobce dopustil vraždy v době, kdy jeho dceři bylo asi rok a půl. Pevnost vazby mezi žalobcem a dcerou, již prvostupňový orgán nezpochybnil, byla jistě významně oslabena dvanáctiletou nepřítomností žalobce v důsledku výkonu trestu. Srovnáním vazby žalobce s dcerou a žalobcem spáchanou vraždou a dvanáctiletým trestem odnětí svobody dospěl prvoinstanční orgán k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené. Dále dodal, že žalobce sám žádné mimořádné okolnosti týkající se svých vazeb na území neuvedl. Přihlédl i k tomu, že se žalobce v Rusku oženil v roce 2017 a v roce 2018 jeho manželka uvedla, že žijí v Rusku. Ani délka pobytu žalobce na území nevede k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí – od roku 2003 pobýval na území na vízum nad 90 dnů, povolení k trvalému pobytu získal 23. 11. 2004, dne 30. 11. 2004 vraždil, dobu strávenou ve vězení nelze přičítat žalobci k dobru, když v ČR žalobce prokazatelně nebyl od listopadu 2017 do března 2018.

38. V odvolání žalobce žádné ze skutkových zjištění popsaných v prvoinstančním rozhodnutí nezpochybnil, ale namítl, že mu správní rozhodnutí znemožní pokračování v soužití s dcerou.
39. Žalovaná se posouzením přiměřenosti zabývala podrobně na pěti stranách odůvodnění svého rozhodnutí (str. 8-12) a v odůvodnění napadeného rozhodnutí aprobovala posouzení přiměřenosti prvoinstančním orgánem a dodala následující. Nejprve žalovaná jako důvod veřejného zájmu na zrušení trvalého pobytového oprávnění žalobce správně identifikovala úmyslné jednání žalobce, jímž spáchal vraždu a krádež, a správně s odkazem na *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30*, zdůraznila, že to byl žalobce, kdo si měl být vědom toho, že svým závažným protiprávním jednáním může pobytové oprávnění včetně rodinných a soukromých vazeb na území pozbyt. Žalovaná tedy řádně v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvážila, že závažnost i druh protiprávního jednání žalobce, a správně ho vyhodnotila jako velice závažné a společensky za jedno z nejškodlivějších.
40. V napadeném rozhodnutí žalovaná výslovně přihlédla i k délce pobytu žalobce na území od roku 2003, jeho věku (40 let) a rokům stráveným ve výkonu trestu odnětí svobody a dospěla ke správnému závěru, že zařazení žalobce do společnosti v zemi jeho původu nic nebrání, přičemž odkaz na *rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 324/2011-48* ze dne 10. 6. 2015 („Dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přihlížet ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si odvolatel nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince.“) se jeví jako zcela přiléhavý. Závěr žalované, že vzhledem k tomu, že rozhodující většinu doby pobytu na území strávil žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, nelze celkovou dobu pobytu považovat za skutečnost, jenž by svědčila o nepřiměřenosti rozhodnutí, soud aprobuje. Totéž platí o závěru žalované o produktivním věku žalobce umožňující jeho úspěšnou adaptaci do společnosti země původu.
41. Žalovaná zhodnotila i ekonomické poměry žalobce, kdy uvedla, že v době výkonu

trestu žalobce nevytvářel ekonomické hodnoty a správní orgány zjistily z veřejných rejstříků, že žalobce nepodniká, a to ani prostřednictvím právnické osoby. Proto ekonomické poměry nesvědčí pro nepřiměřenost rozhodnutí. K témuž závěru žalovaná došla i ve vztahu k vazbám žalobce navázaným na území vzhledem k podstoupenému dlouholetému trestu odnětí svobody.

42. Žalovaná se zabývala i rodinnými vazbami žalobce na území ČR, kdy zjistila, že pobytově není na žalobci nikdo závislý a že na území žije šestnáctiletá dcera žalobce, společně se svou matkou. Žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody dne 25. 1. 2017 a za cca 11 měsíců od svého propuštění se dne 29. 12. 2017 ve své domovské zemi oženil s ruskou občankou bez pobytového oprávnění v ČR. Dle vyjádření manželky žalobce ze dne 21. 3. 2018 žalobce nebyl v České republice nejméně od listopadu 2017 do března 2018. Žalovaná výslovně uvedla, že všechny tyto rodinné vazby zjistila, nezpochybňuje je a podrobila je uvážení.
43. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce má rodinné vazby (k manželce) v domovské zemi a k dceři v ČR. Aniž by žalovaná vztah žalobce k dceři, o němž nebyly zjištěny žádné kvalitativní ani kvantitativní vlastnosti, pominula, dospěla k závěru při poměrování veřejného zájmu na zrušení pobytového oprávnění žalobce z důvodu závažné trestné činnosti žalobce se zájmem žalobce na pobytovém oprávnění za účelem ochrany rodinného života s šestnáctiletou dcerou, že převažuje zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu na zachování veřejného pořádku.
44. Soud dodává, že pokud jde o míru vypořádání se s dopady rozhodnutí do privátní sféry žaloby, v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 33, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud cizinec pouze tvrdí existenci rodinného příslušníka na území ČR, aniž jakkoli individualizuje svůj vztah k němu, může se správní orgán s tímto tvrzením cizince vypořádat s mírou odpovídající kvalitě a konkrétnosti takové námítky cizince. V tomto směru tedy soud shledal napadené rozhodnutí ve vztahu k vypořádání dopadů do rodinného vztahu žalobce k dceři za dostačující, protože sám žalobce přes výzvu správního orgánu vztah k dceři nijak nekonkretizoval a pouze odkazoval na její existenci. Žalobce ani nijak nebrojil proti skutkovým zjištěním obsaženým v prvoinstančním rozhodnutí, že žena jím označovaná za jeho manželku jeho manželkou nebyla, že jeho dcera žije nikoli s žalobcem, ale se svou matkou a že se žalobce dlouhodobě zdržoval v Rusku.
45. Žalované lze přisvědčit, že obecně lze usuzovat, že žalobci uložený dvanáctiletý nepodmíněný trest odnětí svobody, který si svým úmyslným protispolečenským jednáním sám žalobce přivodil, měl intenzivnější dopad do rodinného života žalobce než zrušení jeho povolení k trvalému pobytu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-34). Stejně tak lze obecně souhlasit s východiskem rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 18. 6. 2018, č. j. 59 A 5/2018-36, a podle něhož zrušení trvalého pobytu neznamena zákaz kontaktu cizince s jeho dětmi, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, podle něhož cizinec a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu, protože původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je výlučně cizinec, který si mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o

něj může přijít.

46. Za správné soud označuje i vyhodnocení žalované, že napadené rozhodnutí není zákazem pobytu žalobce na území, když osobní styk mezi žalobcem a dcerou, bude-li ho některý z nich vyhledávat, mohou realizovat v domovském státu žalobce nebo na území ČR prostřednictvím jiných pobytových oprávnění. Podle soudu napadené rozhodnutí nevede k tomu, že by byl osobní styk znemožněn, byť si lze představit, že bude ztížen (shodně viz výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 41, a ze dne 21. června 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 36).
47. Lze shrnout, že správní orgány měly přiměřenost posuzovat tak, že měly poměřovat zájmy žalobce a jeho dítěte na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé, když této povinnosti dostály a své logické a vyčerpávající úvahy přezkoumatelně uvedly do odůvodnění svých rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala všechny odvolací námitky žalobce a přehledně shrnula, jaká hlediska na straně veřejného zájmu na zrušení pobytového oprávnění srovnala se zájmy žalobce, přičemž se závěrem žalované, že dopady rozhodnutí nejsou pro žalobce vzhledem k tomuto srovnání nepřiměřené, soud souhlasí. Soud stejně jako správní orgány považuje nesporné (minimálně teoretické) následky do vztahu žalobce s dcerou za adekvátní důvodu, který vedl správní orgány právě k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce.
48. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí následující.
49. Skutečnost, že žalobce má na území svého bratra, správní orgány úřední činností nezjistily a žalobce ji správním orgánům v průběhu správního řízení nesdělil. Proto správním orgánům nevznikla povinnost tuto případně existující rodinnou vazbu žalobce na území při posouzení přiměřenosti zohledňovat (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 36).
50. Pokud žalobce namítal, že jeho pobytové oprávnění žalobce trvá již velmi dlouhou dobu, odkazuje soud odůvodnění tohoto rozsudku (bod 40) výše, kde je vysvětleno, že nejde o skutečnost, jež by mohla sama nebo i ve spojení s jinými vést k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Totéž lze s odkazem na bod 42 odůvodnění tohoto rozsudku uvést k námitce žalobce, že v zemi původu nemá již žádné relevantní vazby.
51. Žalobce dále namítl, že na území má nezletilou dceru s tím, že napadené rozhodnutí je odůvodněno domněnkami, že rozdělení rodiny zapříčinila protizákonná činnost žalobce, že dcera žalobce dlouhodobé odloučení od žalobce překonala a že trest odnětí svobody žalobce měl intenzivnější dopad do života žalobce než zrušení pobytového oprávnění. Soud nepovažuje toto obecné uvážení žalované za zásadně nesprávné, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, byť přisvědčuje žalobci, že jde o hodnocení vycházející z obecné představy o rodinných vztazích, přestože o konkrétním obsahu rodinných vztahů žalobce k dceři nebylo zjištěno konkrétních údajů. Jde však o to, jak bylo výše zdůrazněno, že to byl právě žalobce, kdo ke svému vztahu k dceři nikdy nic neuvedl, proto stěží může vytýkat správním orgánům, že vycházely z obecné informace o pouhé existenci dcery žalobce žijící s matkou. Rozhodně nelze dospět k závěru, že obecné vyhodnocení rodinných vztahů žalobce by mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože obecný závěr správních orgánů se opíral o obecně zjištěnou skutečnost.
52. Pokud žalobce vytýkal správním orgánům, že absentuje jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pominul rozsáhlé pětistránkové přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho námitka je tedy lichá. Namítal-li žalobce, že se správní orgány nezabývaly všemi kritérii přiměřenosti

stanovenými v § 174a zákona o pobytu cizinců (aniž uvedl, jaké byly pominuty), je tato jeho argumentace vyvrácena výše citovaným odůvodněním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37.

53. Žalobce dále namítl, že správní orgány nevyslechly ani žalobce, ani dceru, ani její matku, proto neměly ani přibližný obrázek o stavu rodinných vztahů žalobce a jejich posouzení přiměřenosti je tedy generalizované bez dostatečného individuálního posouzení. Námitka je lichá, protože žalobce ke svému výsledku neposkytl součinnost (viz výše odůvodnění tohoto rozsudku), s podklady rozhodnutí se přes výzvu neseznámil a rozhodné skutečnosti ani jiným způsobem správním orgánům (ani v rámci odvolání) nesdělil a popsané výsledky ve správním řízení ani nenavrhoval. Soud odkazuje i na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. června 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 37, z něhož vyplývá, že výsledky by na závěru o přiměřenosti rozhodnutí by tak jako tak nemohly ničeho změnit, protože správní orgány vazbu žalobce na dceru reflektovaly, ale vzhledem k jím spáchané závažné a úmyslné trestné činnosti nebyl zásah do jeho soukromého a rodinného života shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, v důsledku čehož byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
54. Poslední žalobní námitkou bylo, že žalovaná se nevypořádala řádně s odvolací námitkou směřující k porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech a svobodách a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kdy podle žalobce není pro zachování zájmu dítěte na styk s oběma rodiči stěžejní, že žalobce nežije s dcerou ve společné domácnosti. Soud souhlasí s tím, že skutečnost, že žalobce nežije s dcerou ve společné domácnosti, není sama o sobě rozhodující skutečností, avšak je jednou ze skutečností, která na posouzení přiměřenosti vliv má a mít musí, protože souvisí s kvalitou rodinné vazby. Námitka, že se správní orgány nevypořádaly s čl. 8 Úmluvy o lidských právech a svobodách a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, je nedůvodná, protože opak je pravdou: Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení odvolatele k trestu odnětí svobody v délce 12 let není v rozporu čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, neboť nezákonné jednání odvolatele dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života odvolatele a jeho rodinných příslušníků. V dané situaci rodinné vazby odvolatele k dceři nepřevážily veřejný zájem na tom, aby na území České republiky měli cizinci, kteří se na jejím území dopustili závažné trestné činnosti výše specifikovaného charakteru, trvalý pobyt, což zákonodárce promítl právě do ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z hlediska základních zájmů státu je těžko představitelné, aby mohlo být za dané situace odnětí statusu trvalého pobytu bez dalšího vnímáno jako objektivně nepřiměřené s poukazem na skutečnost, že odvolatel má na území nezletilé dítě.“* S tímto hodnocením soud zcela souhlasí a považuje ho za dostatečné, když žalovaná řádně odůvodnila, že v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohly státní orgány zasáhnout do žalobcova práva na respektování případně existujícího rodinného života, protože je to v souladu se zákonem (o pobytu cizinců) a je to nezbytné v zájmu veřejné bezpečnosti.
55. Pokud jde o Úmluvu o právech dítěte, soud se ztotožňuje s posouzením žalované, že *„Napadeným rozhodnutím nedojde k porušení Úmluvy o právech dítěte, neboť zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz pobytu odvolatele na území a neznamená zákaz styku s jeho nezletilou dcerou.“*, a odkazuje na předchozí bod odůvodnění tohoto rozsudku. Soud dodává, že výše citovaný čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte nelze vykládat tak, že státní orgány nesmí vydat rozhodnutí, které může (byť i jen hypoteticky) porušit nejlepší zájem dítěte. Vždy je nutno poměřovat zájem

dítěte s ostatními existujícími oprávněnými zájmy, právy a svobodami. Ad absurdum by imperativ, že by každé rozhodnutí státního orgánu muselo bez zohlednění jiných zájmů následovat zájem dítěte, vedlo k tomu, že by například žádný rodič nezletilého dítěte nemohl být odsouzen k trestu odnětí svobody, protože by výkon trestu omezoval styk tohoto rodiče s dítětem. Je tedy zjevné, že úmluva směřuje k tomu, aby zájmy dětí byly řádně zohledňovány, aby nebyly přehlíženy, ale nelze ji považovat za příkaz k tomu, aby jiné okolnosti byly přehlíženy a nebyly se zájmem dítěte poměřovány.

56. Soud shrnuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobně, logicky a přezkoumatelně se všemi hledisky posuzování přiměřenosti vypořádala, přičemž ve vztahu k § 174a odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců posoudila, jak je výše uvedeno, závažnost i druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území, jeho věk, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb k domovskému státu. Ke všem těmto hlediskům vycházela z obsahu spisu, případně si podklady zajistila z veřejných rejstříků. Žalobce marně předvolala k výsledku a marně mu dala možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se ke všem skutečnostem. Žalobce byl v prvoinstančním řízení naprosto pasivní a jeho odvolací námitky se omezily na obecnou argumentaci („v ČR žije jeho dcera“), aniž by uvedl, jaké *konkrétní* skutečnosti svědčí o nepřiměřenosti rozhodnutí, jaké *konkrétní* vztahy na území má a jak je realizuje atp. Nic z toho žalobce neučinil a v obecné rovině argumentace setrval v žalobě.
57. Žalovaná se, jak je výše uvedeno, vypořádala se všemi kritérii uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců kromě jediného: zdravotní stav žalobce. Ke svému zdravotnímu stavu však žalobce v řízení ničeho přes opakovanou možnost tak učinit neuvedl, proto nebylo co vypořádávat a žalovaná nikterak nepochybila, když toto kritérium ve svém rozhodnutí nezmínila (shodně výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37).
58. Soud dodává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 367/2018 - 39, ze dne 14. 3. 2019, platí, že *„Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 - 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výsledek bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala – žalobkyně svůj výsledek nenavrhla a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor.“*
59. Soud dodává, že žalobcem užitý odkaz v žalobě na § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců postrádá souvislost s posuzovaným případem, protože tímto zákonným ustanovením nebyla rozhodnutí správních orgánů odůvodněna.
60. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

61. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu